

Levenswater

Het was een laatste, maar toch wel zeer typerend symptoom van zijn persoonlijkheid om dat glas water daar neer te zetten. En dan niet alleen neer te zetten, maar bewust te plaatsen op het hoge aanrecht waar het zonlicht het langste scheen. Niet als een plaatje, dat een foto is enkel 2D, maar als een kunstwerk dat bekeken of gefotografeerd kan worden vanuit elke hoek. Of eigenlijk was het als een altaar, klaar om aanbeden te worden nog lang voordat zijn dorst zou beginnen. Hij kon niet wachten. Hij kon zich geen schonere en eigenlijk geen andere manier voorstellen om zijn leven te beëindigen. Het moest zo zijn. In de kranten was stoppen met eten en drinken één van de lelijke wegen naar de dood, een schrikbeeld om mensen van humanere methoden van euthanasie te overtuigen. Volstrekt onbegrijpelijk. Hij kon zich geen humanere, geen enkele, intens menselijkere ervaring voorstellen dan sterven van de dorst.

Het was een ironische, maar toch wel zeer typische speling van het lot dat hij - hoe dichterbij de dood kwam - des te harder met zijn leven moest worden geconfronteerd. Water, waar het leven ooit was begonnen en waar beschavingen altijd als geëvolueerde visjes met heimwee naartoe hebben gegraviteerd, heeft zich diep in zijn ongehoorzame

lichaam genesteld. Het is niet leuk om te voelen dat hij wil vechten voor zijn leven terwijl hij er zo lang, zo stellig van overtuigd was geweest dat hij dood was op elke manier die er toe deed.

Het enige wat hem ervan weerhoudt toe te geven aan zijn schreeuwende, natuurlijke behoeftes, is dat glas water. Dat glas water dat allang niet meer genoeg lijkt. Het voelt alsof er niet genoeg water in zijn kraan kan zitten om hem te voldoen. Alsof hij zijn hele huis kon laten overlopen en het water wel in zou kunnen ademen als een vis. Het was een fijne, lyrische hallucinatie maar in werkelijkheid zou het water de lucht in zijn longen alleen maar hebbelijk verdrijven en hem doen verdrinken. Het troostte hem om te weten dat het water niet veel anders was dan de sirenes die erin zwommen.

Hij kreeg het gevoel dat hij het einde toch zou halen. Het glas bespote hem nu; hij bespote zichzelf ermee. Hij vond het zo óngelofelijk dat hij dat glas daar ooit gewoon heeft kunnen neerzetten. Zo onvoorstelbaar arrogant nu hij de diepe dorst kent. Het gaf hem de kracht door te gaan; het herinnerde hem eraan waarom hij dit deed. En hij haatte het glas water. Hij haatte het zóveel dat hij ervan hield.

Odile Okkema

Winnaar GLP 2022, 16 t/m 19 jaar